Ч. 144 (11.485). Львів, вівторок 2. липня 1929. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Десятиліття Версаю.

Львів, 29. червня 1929.

Вчора, 28. червня минуло десять літ від хвилі підписання версайського трактату. Версайський договір фактично не був договором, а диктатом побідникам умов капітуляції для побіджених. Самі мирові переговори почалися під шумними гаслами самоозначення народів, які проголосив тодішній президент Сполучених Держав Північної Америки Вільсон, як основні передумови миру. Одначе вислід мирових переговорів, унагляднений у версайському трактаті, вільсонівські гасла викривив і декуди навіть заперечив. Не було навіть мови про вільне самоозначення всіх поневолених народів, а навпаки: була мова тільки про цілковите порабощення всіх побіджених та про творення нових держав, які мали стояти разом з переможцями на сторожі безсилля та політичної й економічної немочі побіджених. Словом, переможці, які парцелювали Европу, викроювали нові границі для старих і нових держав так, що зробили з неї шахівницю, на якій розставили послушні та всеціло віддані собі фігурки, готові кожної хвилі кинутися на лежачих побіджених з наказу переможців.

І коли на початку мирових переговорів Вільсон проявляв велику активність та ініціятиву в підготовці миру, то пізніше, побачивши страшну й безприкладну мстивість та засліплення перемогою таких дипльоматів як Клемансо, відсунувся в тінь і був мало-що не німим обсерватором того, що діялось у Версаю. А там діялись невеселі речі. Діялось таке, що не ворожило ні трівкого миру, ні скорої відбудови знищеної та виснаженої Европи. А до того на сході Европи шаліла велика революція, вислід якої був невідомий також, як і її вплив на майбутній уклад відносин у Европі. Тому не диво, що версайські переможці ділили Европу так, щоби забезпечити себе ще й перед лявіною великої революції коштом своїх тодішніх, новонабутих васалів. Ці останні використовували страх переможців перед східньою революційною заразою таким чином, що діставали від них мандати на великі области чужонаціональних територій. І дійшло до того, що ще вчора неволені народи, дійшовши тепер наслідком війни, революцій та з ласки переможців до державного життя, почали безпощадно оборювати права інших до державного істнування та взялись їх підбивати і неволити. В тім підтримували їх уповні версайські переможці.

Тому не диво, що по війні та по версайському трактаті гостро актуальними і небезпечними для европейського миру стали в першу чергу неполаднані справедливо справи недержавних, поневолених націй, що творять більшість на своїх національних територіях. Ті справи з року на рік стають гострішими. Ними приневолені займатися часто версайські переможці при всяких нагодах, але передовсім у Союзі Народів, що повстав теж у насідку версайського договору і виключно, як це показала практика, для береження істнуючого стану в Европі і для політичної вигоди щасливих посідачів.

Десять літ істнування версайського трактату — це десять літ мороки для політиків, дипльоматів і економістів. Практика десятиліття доказала, що цей трактат не втримається довго. Всі економічно-господарські його постанови вже нарушені до тої міри, що з них і сліду не остало. Сьмім на увагу от хочби справу німецьких воєнних зобовязань, наложених на Німеччину тим трактатом. Плян репарацій Доза дуже захитав економічними постановами версайського договору, а недавно принятий плян Юнга таки зовсім перекреслив те, що повинно було обовязувати на основі версайських мирових постанов.

Коли під економічним оглядом версайська будівля хитається і валиться, то нема сумніву, що прийде час, коли вона захитається і під політичним оглядом. По правді кажучи, то вона вже нині дістає поважні та небезпечні риси політичного характеру. З року на рік ті риси будуть поширюватись у розколини, а далі прийде момент, що ціла версайська політична будова захитається і розвалиться на горе всім т. зв. нинішним переможцям і на радість усім переможеним і поневоленим з ласки того трактату та випливаючих з нього пізніших додаткових договорів і постанов. Десять літ миру цілковито не затерло поділу Европи на переможців і переможених. Він тріває далі та буде причиною ще великих нещасть, буде джерелом реванжів і воєн, дарма, що ще ніколи стільки не застановлялися в світі над закріпленням вічного мира як тепер, а з другого боку ще ніколи так не зброїлися для „забезпеки миру" як саме тепер. Ця ненормальна погоня за способами увіковічнення мира і та небувала горячка зброєнь побідників є найкращими покажчиками того, що версайський трактат не вічний.

„День жалоби німецького народу".

Гінденбург і Штреземан про версайський договір.

Дня 28. червня 1919 р. в третій годині пополудні німецька делеґація підписала в Версалю подиктований їй мировий договір. В десяту річницю цього договору президент німецької республики Гінденбург видав до німецького народу такий маніфест:

„До німецького народу!

Нинішній день є днем жалоби. Минуло десять літ з того часу, як німецькі мирові делеґати в Версалю були змушені дати свій підпис під документом, що був гірким розчаруванням для всіх приятелів права та справжнього мира. Десять літ тяжить договір над усіма верствами німецького народу, над духовим життям і господарством, над працею робітників та селян. Треба було витревалої й напруженої праці та однодушности всіх верств німецького народу, щоби усунути бодай найтяжчі насідки версайського договору, які загрожували істнуванню нашої батьківщини і ставили під знак запитання господарський розвиток усеї Европи.

Німеччина підписала договір, одначе не признала, що німецький нарід є одиноким виновником війни. Цей закид не дає нашому народові спокою й руйнує довіря між націями. Ми почуваємося солідарними з усіма німцями у відкиненні твердження про те, що одиноко винною є Німеччина, і твердо віримо, що будучність належить думці про справжній мир, оснований не на диктаті, а на рідному та чесному переконанні свобідних та рівноправних народів".

Міністр закордонних справ Німеччини Штреземан опублікував у „Нає Фрає Прессе" статтю під заголовком „День жалоби німецького народу", в якій вказує, що Німеччина доложила всіх зусиль, щоби довести до справжнього миру та порозуміння між народами. Він вказує на те, що німецький нарід ніколи не признав і не признає, що лише він завинив війну.

Німецький уряд з огляду на теперішню зовнішньо-політичну ситуацію заборонив державним урядникам брати участь в протестаційних зборах, які скликуються в усій Німеччині в річницю підписання версайського договору. Також пруський міністр внутрішніх справ заборонив уладити в тій справі віче берлінському університетові, на якому мав промовляти відомий німецький історик Ганс Дельбрік.

Новий англійський плян Льокарна на Сході.

Льондонський дуже впливовий місячник „Фортнайтлі Ревю" опублікував статтю анонім. автора про управильнення нім.-польськ. відносин. Автор виставляє такі точки порозуміння між Польщею та Німеччиною:

1) Німеччина ґарантує непорушність своєї теперішн. границі з Польщею, а Польща зі свого боку теж признає цю границю. 2) Область теперішнього польського кордону має бути демілітаризована й поставлена під догляд контр. комісії. 3) Польща має звернути Німеччині данц. коридор з тою умовою, що там буде отворений вільний порт для вжитку Польщі. 4) Має бути заключений німецько-польський господарський договір, який ґарантував би якнайдальші улекшення в справі злуки між Східною Прусією та рештою Німеччини.

З польських справ.

„Великий крам" перед Державним Трибуналом.

II.

На справу, що ведеться перед Державним Трибуналом, ми можемо в значній мірі дивитися як обсерватори. Не торкається вона нас безпосередньо, а тільки зачіпає посередньо. В створених умовинах не маємо ні сили, ні змоги вплинути на обняття потреб — вже не нашої нації, але нашої національної території — нормально-леґальним бюджетом. Тим більше в цілкій мірі не торкається нас видаткування з надзвичайно-самочинного бюджету, якого всі кошти повернено на відповідне випосаження польської національної території — розуміється — поза одним „дрібним" видатком, що найбільше злої крови наробив у соймі. Є це той таємний диспозиційний фонд, повернений на вибори у 1928 р., який стидливо скривається в колюмнаді 566 міл. зол. переступленого бюджету. Львину частину тих 8-ми міл. зол. диспозиційного фонду пожерла наша національна територія, спричинюючи „величаві" виборчі вислідн Безп. Бльоку на „кресах" і зменшуючи чисельно парляментарне представництво українського народу. Це була єдина „інвестиція" на нашій нац. території з переступленого пона пів мілiярдового бюджету.

Не зважаючи на цю обставину, ми є наставлені на повний обєктивізм. Виходячи з цього становища, не виходимо поза реферуючі рямки, увіковічнюючи важніші моменти першого процесу перед Держ. Трибуналом як причинки до величавого парадоксу польського державного, політично-конституційного життя.

Реферуючи першу частину процесу б. мін. Чеховича перед Держ. Трибуналом, зазначили ми, що зізнання марш. сойму Дашинського і промени обвинителів та оборонців належать вже до другої частини цього „Великого краму". По суті воно так, та до першої частини належать іще зізнання „сірих" свідків, на яких чолі стоїть віцемін. Гродиньский.

Марш. сойму Дашинський коротко засував історію додаткових кредитів, на терені сойму. Всупереч твердженню марш. Пілс. про „партацького праці" сойму, марш. Дашинський підкреслює працездатну справність сойму, вказуючи, що бюджетову провізорію і справу інвестиційних кредитів в сумі 88 міл. зол. полагоджено протягом трьох днів. Коли інші справи не полагоджено в час, то тільки тому, що всупереч перезвалам уряд замкнув сойм. Постанова про обвинувачення б. мін. Чеховича перед Державним Трибуналом у звязку з додатковими кредитами заіснувала тільки тому, що уряд, не зважаючи на запевнення прем. Бартеля, не вніс до сойму відповідного оправдуючого законопроєкту.

Після цього „соймового" свідка складали свої зізнання: радник Найвищої Контр. Палати Уміляновський, віцемін. Ґродиньский, начальник правного виділу Президії Ради Міністрів д-р Пентак, начальник виділу Президії Ради міністрів Родіч-Лисовський і начальник бухальтерії мін. скарбу Фот. Б. мін. сусп. опіки Юркевич не явився (покарано його гривною 1.000 зол.). Вкінці відчитано зізнання начальника бюджетового департаменту міністерства скарбу Оссовського.

Всі ці свідки, кажучи мовою процесових справоздавців, не вносять нічого нового. Зацікавлення обвинителів скупчується на диспозиційному фонді. Та в цій справі ніхто не міг сказати нічого конкретного. Диспозиційний фонд голови Ради міністрів побільшено 5-ма міліонами на основі письма марш. Пілсудського. Тимчасом, фактично побільшено його 8-ма міліонами. Як це сталося ніхто не може подати ближчих пояснень.

Одні свідки відмовляють собі компетенції, другі не памятають, треті просто не знають, або все разом: не є компетентні, не памятають і „зупелне віц" (як говорив д-р Пентак) не знають.

Промова першого обвинителя пос. д-ра Лібермана була відповідю на зізнання свідка марш. Пілсудського, що обвинувачував тих, які ще досі підчинялися йому. Навязуючи до самоствердження марш. Пілс., що він є найбільшим чоловіком сучасної Польщі, став він на базі цієї тези. Мовляв.

„правна відповідальність марш. Пілсудського є в Польщі самообманом й утопією. Є він занадто виняткововою історичною постаттю, щоби міг зміститися в рямках такої відповідальности. Його не буде судити трибунал, зложений з тринацяти мужів. Суд щодо нього належить до міліонів, до цілого народу, до будучих поколінь, до історії. Справа бюджетового переступлення є в історичній діяльности марш. Пілсудського епізодом, дрібницею, увиднатненням тієї його основної думки, що він є некоронованим сувереном у народі, тієї думки, до якої він іде через кров і заліво, а його підчинені через ломання костей і машинові карабіни. Марш. Пілсудський як історична постать є невідповідальний перед трибуналом, так як не був відповідальний Наполеон один чи другий".

Після ствердження такої „правної виняткости" марш. Пілсудського, дивно виглядає пізніший докір на адресу маршалка, мовляв:

„Я є найбільшим чоловіком, а все інше мусить впасти на коліна, слухати і хвалити Бога, що дозволив жити і дочекати, щоби такі слова почути".

Розглядаючи мерітум справи, вказує обвинитель на те, що обвинувачений не заперечує того, що він не предложив соймові видатків, а все таки твердить, що він невинний. З видаткованих 566 міл. зол. частина пішла на конечні видатки, але більшу частину видано на інші речі, на купно дорогих самоходів, якихсь домів, фабрик, уладжено центральне огрівання за 350 тисяч для одного міністра і т. д. Перейшовши всю крутанину з додатковими кредитами і становищем уряду в цій справі до сойму, зупинився він на неґативному відношенні до сойму марш. Пілсудського. **Додаткові кредити не предложено соймові тому, бо марш. Пілс. вважає сойм негідним.**

„Чи можна стати на такому становищі, виконуючи владу в державі, коли мається давати приклад громадянству? Не сповнюю обовязків, бо мені не подобається, бо сойм став негідним полагодити той закон... А чи попередній сойм був гідний довершити вибору марш. Пілс. президентом річипосполитої? Поставлено кандидатуру в тому негідному соймі, а пан маршалок її приняв і вияснив, чому приняв. Хотів леґалізувати те, що сталося. Що то є леґалізація? То є свідоцтво невинности, відпущення за пролиту кров, відпущення за прогнання президента річипосполитої, відпущення за бунт проти зверхника збройної сили... А вибір п. президента Мосціцького міг бути доверщений тим соймом? Чи це не було важною державною справою? А реформа конституції? А надання законодатних повновластей на два роки? А ухвалення бюджету на два міліярди? Як то погодити з льоґікою? Два міліярди міг негідний сойм ухвалити, а коли йде ще про 566 міл., то вже не був гідний?!.. Марш. Пілс. є засадничим ворогом кожного парляменту. Перший парлямент йому не подобався. Був „повією". Вчора почули ми рефрени про той сойм. Другий сойм був „плюгавий", третій сойм є „дурний". Котрий сойм здобуде вкінці ласки п. маршалка? Жален. Хіба, що найдеться сойм, якого посли будуть ставати на позір перед міністром військових справ... Є публичною тайною, що ті 8 міл. зол. зужито на підтримку кандидатур Бльоку співпраці з урядом. Є це тайна, якої ніхто не заперечує, і замість зневажувати, радше треба би ту річ вияснити. Але п. мін. Чехович і марш. Пілсудський болють над тим, що міністра ставиться в траґічне становище. Питаю: чи денебудь на світі було так, щоби міністр забрав з каси 8 міл. зол. і говорив, що зась комунебудь питати про те, що не представляється рахунків, бо вважається це зневагою?"

Є це гроші податкові, які ужито на потреби проурядової партії. Марш. Пілс. домагався 5-ти міл., а внесення на Раді міністрів обіймало 8 міл. І про ці гроші ніхто не хоче говорити: марш. Пілс. тому, що принципово відмовляє права соймові, мін. Складковський тому, що є вояком, мін. Квятковський не памятає, а мін. Юркевич взагалі не являється. Мін. Чехович каже, що є невинний, а марш. Пілс. твердить, що вина його. Але мін. скарбу в скарбовій ділянці є поставлений вище від премієра. Він мусить спиратися на закові. Тимчасом він не приходить до сойму з додатковими кредитами і ховається за особу марш. Пілсудського, який з огляду на свою історичну величність є невідповідальний. Мін. Чехович зломив закон в угоду марш. Пілсудському. А це веде до суспільної дезорґанізації, до насилля.

„Яке право і закони приведе п. міністр та його оборона? Як зясує свою незайманість, яке подасть моральне право? Вдячність для п. марш. Пілсудського? Це гарна нотка, але не для міністра. Чи п. Чехович був урядовцем двірським, чи урядовцем Найясн. Річипосполитої Польської, про яку ми мріяли, для якої ми терпіли, бючи головами об мур, не прочуваючи, що вона станеться жертвою самоволі. Чи моральний обовязок супроти громадянства, права і закону не є слушніший, як особистий обовязок приватної вдячности супроти великого і могутнього чоловіка? І тому для мін. Чеховича нема оправдання. П. Чехович був міністром, а міністри не є військовою дружиною під командою міністра військових справ".

Так на мережці промови передового соймового обвинителя представляється стан правовости в Польщі і вчинки міністра скарбу.

Перша світова вистава бібліотекономії в Римі.

(Допис з Італії.)

Неаполь, 22. червня 1929.

Уряджения книгозбірень, книжна продукція, бібліоґрафія — свідчать перше всього про культуру книжки даної нації, та про рівень духового розвитку найширших народніх мас. Заможні країни можуть показати дуже богато інтересного з тій ділянці, особливо тим, у кого немає змоги піднятися на рівень могутньої книжної продукції. Ось взятиб тільки Злучені Держави Півн. Америки. Один катальоґ книжок, що були там на книжковому ринку в січні 1928 р. представляє том величини 35.25.15 цм.; по три сторові дрібного друку на 3164 сторінках тонкого паперу. Коли взяти під увагу діяґрами видатків публичних бібліотек Злучених Держав у міліонах долярів, та кинути тільки оком на їх стандартові книжкові полиці і розкішні видання, розставлені на них, толі зрозумієво, що 150 літ їх самостійности не пройшло даром.

Про залежність книжної продукції від заможности державної нації свідчить між іншим французька кімната з найновішими повоєнними виданнями, розложеними на прекрасних полицях двоповерхового залізного бібліотечного урядження, яке стануло до змагання з подібними американськими, анґлійськими, італійськими і німецькими уладженнями. Кожне з них у своєму роді — одиноке і прегарне.

Американське уряджения великого бібліотечного маґазину можна оглядати у ватиканській книгозбірні; уряджения те приноровлене до постійної боротьби з найлютішим ворогом книгозбірень — пилом, при допомозі електричного працу. Італійське уряджения є в складниці книжок італійської Академії Наук (деі Лінчеі — „рисів") та на самій виставі. Воно простіше від американського і не дуже дороге. Але наймогутніше представляється німецька книжкова продукція. Німецький комітет умів подбати про належний добір діяґрам книжного руху, за ілюстрацію життя своєї центральної книжної палати у Липську та її бібліоґрафічної праці. Так, систематична, вперта праця німців-книжників є найкращим доказом їх невміручої живучости і природної могутности та заможности навіть у хвилі повоєнного лихоліття. Недаром відділ Австрії та Німеччини творять осередок вистави, бо німецька книжка і по сього-

---

Д-Р АРСЕНЬ РІЧИНСЬКИЙ.

Моя відповідь

Св. Синодові Православної Церкви в Польщі.

(Продовження.)

Вкінці у постанові св. Синоду допущено певну неточність — нібито я був звільнений з Митр. Ради за виступ у пресі проти митрополита. На ділі я з Митр. Ради разом з одним з її секретарів, п. Артемюком, вийшли самі після відомого „переробловання" ухвал М. Ради без відома і згоди її членів з наказу самого Митр. Діонисія (це власноручно засвідчив прот. С. Дюков на виданій нам копії протоколу). Про свій вихід з М. Ради ми тодіж заявили в пресі, а тепер я довідуюся з постанови св. Синоду, нібито мене вже усунено кілька днів передтим на 8-ій сесії св. Синоду 1928 р. Але в справозданнях з тої сесії ми не знаходимо дотичної ухвали („Воскр. Чт. 1929, ч. 16), а це вказує, що моє виключення з М. Ради доконано „задним числом". Цю систему постійного перекручування фактів досить змалював у відкритому листі до митр. Діонисія посол п. Власовський („Діло", 1929, ч. 111), і я не потребую над цим довше зупинятися.

II. Перейдімо тепер до канонічного обґрунтування киненої на мене анатеми. Постанова св. Синоду покликується на 55 прав. Апост. (анатема на клирика, котрий „досадить" свому епископові) та 18 прав. Вселен. соб. (позбавлення степені клирика чи монаха, скликуючого збори проти епископа). Вирок св. Синоду приноровлено нібито до 31 прав. Апост. (анатема на мирян, котрі самочинно будують вівтарі й скликають молитовні зібрання без епископського благословення) та 34 прав. Трульського соб. (позбавлення степіні клирика та ченця, скликуючого збори проти епископа). Всі наведені канони — 55 прав. Апост., 18 прав. IV. Вселен. соб. і 34 прав. Трульськ. соб. — виразно відносяться тільки до клириків та монахів, і до мене, як до мирянина, приноровлені бути не можуть: на це вже звернула увагу навіть преса („Діло", 15. V. 1929. ч. 105; „За Свободу" 16. V. 1929 ч. 127). Але мушу зі свого боку підкреслити, що 18 прав. IV. Вселен. соб. та 34 прав. Трульськ. соб. говорять навіть не про анатему, тільки про позбавлення клирика чи монаха його ступня, себ-то про позбавлення духовної гідности. Яж не маю жадного ступня, ані духовного, ані монашого, — й тому цілком не можу зрозуміти, в який спосіб св. Синод гадає приноровити ці правила до мене та позбавити мене духовного ступня, якого я й без того ніколи не мав? — Тільки 31. прав. Апост. можна булоб приноровити до мирянина, але тільки до такого, котрий орґанізує молитовні зібрання при самочинно здвигненім вівтарі без епископського благословенства. Про ніщо подібного ще на Волині не чути; очевидно, й до мене це також не відноситься.

III. Зате цитоване вже 31. прав. Апост. визначає обовязкову процедуру проголошення анатеми, а саме — „по единном, и втором, и третіем увѣщаніи от епископа". Цей наказ спирається на заповіт Самого Христа (Матв. XVIII, 15—17), і не вважаючи на те, св. Синод цього заповіту не виконав: жадного „увіщанія" мені не робили. Правда, закликав мене для цього ще в січні 1928 р. прот. Боришкевич у Володимирі, але з огляду на неможливі громадські та особисті відносини з ним я не міг говорити з ним у справах особистого сумління, й відповів йому листовно, що прошу церковну владу свої накази передавати мені через мого духовника, прот. Пашевського з Луцького Честно-Хрестного Брацтва, котрого членом я рахуюся. Отже я не відмовився від „увіщання", тільки заявив „отвод" прот. Боришкевичу і просив визначити для цього іншу духовну особу. Та незабаром справа та зовсім затихла, а через півроку навіть списано між митр. Діонисієм і архієп. Олексієм з одного боку та українськими церковно-громадськими представниками (і мною в тому числі) з другого боку *умову про замирення*, а в серпні *ми були покликані до Митроп. Ради*. Отже давніші тертя наче би забуто. А після нового загострення боротьби між варшавською митрополією та українським громадянством (з осени 1928 р.) взагалі жадного „увіщання", ані слідства, ні переслухання в моїй справі не робилося. Таким чином тут дійсно порушено — і заповіт Христа і 31 прав. апостольське, тільки порушено не мною, а відносно мене, бо не додержано навіть формальностей, обовязкових перед проголошенням анатеми.

А далі постанова св. Синоду, не вказавши мені жадної вини догматичного характеру (бо-ж я ні в чому не відступив від науки віри), раптом закидає мені якусь „хулу на Духа св." — наче б домагання окремого епископа для Волині було хулою на св. Духа! Ще далі говориться про моє „самохотне відпадення" від Христа — і це тоді, коли в добу невірства та релігійного індиферентизму я виступав проти цього „модного атеізму" (дослівний заголовок моєї передовиці в журн. „На Варті" ч. 11), брав участь у перекладі богослужбових книг і видавав їх своїм коштом з благословення самогож Митр. Діонисія (див. повідомлення синодальної канцелярії до редакції „На Варті" з дня 6. І. 1926. ч. 97 в справі видання „Парастасу" українською мовою), видавав також своїм коштом ноти до українських церковних відправ, при чому видана мною Літурґія також була дозволена до церковного вжитку самим митр. Діонисієм („Дух. Бесіда", 1925, ч. 24.); навіть вже після ухвалення на мене анатеми в квітні 1929 р. я видав нотний збірник до української всенічної відправи. При таких умовах говорити про „самохотне відпадення" від Христа, безумовно тут не на місці. Таксамо не на місці й згадка про еретичність, бо св. Синод не поставив мені в вину жадного відхилення від віри та православної догматики.

(Докінчення буде.)

дві є серцем і мізком світової книжкової продукції.

Яких тільки галузей знання і ділянок життя не охоплює німецька книжка? Згадатиб тільки їх два славнозначні квартальники „Цайтшріфт фір слявіше Фільольоґі“ і „Архів фір слявіше фільольоґі“ та два місячники „Остевропа“ і „Слявіше Рундшау“. Бо наука і всяка спеціяльність у культурних народів є виплином життя і основою нових форм і напрямків його. Давні глибокі інтереси німців до італійських студій, висловлені колись так чудово у Гете, не змаліли й сьогодні. Найкраще видання розкішно ілюстрованих творів Данта, Петрарки і Боккачія належать на цій виставі німецьким видавцям і друкарям. А це хіба щось значить у культурному світі? Давно вже стоїть у Римі в парку „Вілля Умерба“ памятник Гете недалеко від памятника Віктора Гюго. І хоч як сьогодні напружені відносини між побідниками і побідженими, то все таки великого розмаху і творчого духа, гнучкого чуття та розуміння для справді цінного і прегарного в житті німці не затратили.

Дуже цікавим є на виставці швайцарський відділ, що виказує між іншим на 4 міліони населення 6 тисяч читалень, отже на кожних 666 людей одна читальня. Очевидно, що при такій сітці читалень мусять повстати ріжні типи мандрівної бібліотеки: малої скринки з книжкою для всіх, середньої і великої скрині. Очевидно, що у Швайцарії немає ніякої мороки для центральної адміністрації мандрівних бібліотек з тими, що не віддають, або що загубили публичне добро. Одним словом на цій виставі є образи ступнів культури у західно-европейських народів.

Станули гідно до цего змагання і чехи і поляки. Краса вовнішнього вигляду і ріжносторонности змісту чеської книжки давно відомі, а тут на виставі вони ще краще виступають. Бож як глибоку традицію послідовного береження державних, університетських, приватних і манастирських книгозбірень мають чехи! Це дуже важне в даному випадкові. А ще важніше те, що вже 10 літ чехи є справжніми господарями своєї культури, тому й можуть для неї посвятити кожний раз стільки уваги, скільки потрібно. Вчинили це й поляки, показавши на виставі уряджения своїх найстарших книгозбірень — Ягайлонської у Кракові, Виленської та Варшавської.

Тільки східньо-слявянської книжки не було на тій виставі. У. С. Р. Р. виставила на просторі 30.15 цм. (отже якраз стільки, скільки поверхні займає обгортка американського катальогу) три брошури по бібліографії. Ось і все! Західньоукраїнські видання про рукописі і стародруки були показані на зібраннях поодиноких секцій. Ось і все, хоч у нас були колись зовсім поважні взаємини з Італією. Але про це окремо.

І. Свенціцький.

По широкому світі.

У Берліні прийшло до гострих сутичок студентів з поліцією. Студенти протестували проти урядового заказу, що в 10-ліття версайського мира заборонені всякі походи та маніфестації. Кільканацять студентів є побитих, а багато арештованих.

Англійський кабінет затвердив текст престольної промови, яка буде виголошена при відчиненні парляменту.

Німецький державний банк купив нову порцію золота за півтора міл. фунтів шт.

6 місяців дістав білгородський адвокат Яніц за те, що на зібранні адвокатів протестував проти висилки привітної телеграми до короля.

Нанкінський уряд загрозив, що власників друкарень, які випускають комуністичні друки, жде сувора кара аж до кари смерти.

Дивогляди.

У країні „поступу“.

Жінка президента Сполучених Держав, Гувера, запрохала до себе, до „Білого Дому“, на чай також жінку одного посла мурина. З цього приводу у більшости органів преси (яка, як звичайно, експльоатує низькі інстинкти некритичної юрби) піднявся крик обурення.

1,500.000 прав.

Професор Гайльмен з університету Нортвестери в Шікаго, каже, що в Злучених Державах є всіх законів до півтора міліона. А між ними є навіть такі, які приписують громадянам, що мусять спати по 8 годин.

Міністр — кухаркою.

Міністр почт у Вашингтоні Вольтер Ф. Бровн любить варити. Отже звелів, щоби в міністерстві вставили кухню, де буде сам варити „паприкаш“ з курки.

Українські „земгусари“.

(Допис з Волині.)

Є герої, що перебувають у часі війни на лінії вогню. Не знають страху, бо дивляться смерти ввічі. Не знають підлоти, бо небезпека зроджує правість. Не знають підступу, бо кровопроливання родить єдність.

Є люди, що перебувають у горячий час війни в запіллі. І є це герої запілля. Та вони боягузи, бо хапаються за обламки життя. Підлі, бо культ черева зроджує в них нікчемність. Підступні, бо ситість виховує рабську розпорошеність.

Але не тільки війна породжує героїв боєвої лінії й героїв тилу. В звичайному житті маємо героїв, що перебувають цілий час на передовій громадській лінії, та героїв запілля, що за прикриттям цих громадських шанців роблять свої дрібненькі інтереси.

Поміж тими й другими є та засаднича ріжниця, що перші не декламують про патріотизм, бо це стверджують своїми вчинками, в той час як другі свої негарні вчинки ховають в галасливому патріотизмі. Перші борються, терплять, гинуть, а другі *ображаються*, що є люди, які борються, терплять, гинуть. Відчуваючи свою нікчемність, ці мародери хутко починають пропаґувати, що в цій боротьбі, в цьому терпінні, в цій загибелі не має ані ідеї, ані заслуги, а що — навпаки — саме в їхній галасливій „патріотичній“ буфонаді все спасення.

У бувшій Росії за часів війни називали таких героїв *„земгусарами“*.

Це була дуже влучна назва.

Бо тисячі, десятки тисяч, міліони — з примусу чи переконання — пішли на фронт; а меншість, що хопилася протекції чи підкупу, заховалася по запільних інституціях, що „працювали на оборону“. Особливо, їх багацько було в інституціях земського й міського союзів.

Ці герої запілля вбиралися в офіцерську одіж, звеніли острогами, жили „добовими“, „подйомними“, „прогонними“ то-що. Вони веселилися і розгулювали, заробляли в той час, як інші гинули на полях бою. Вони ширили панічні чутки, критикували бойову армію, фантазували своїми плянами, зневажали...

А коли заломився старий, гнилий лад — тоді вони перші стали „поглиблювати революцію“, а армія побачила їх у новій ролі комісарів, делеґатів, членів совєтів і т. д. На фоні цих „революціонерів“ знеможені, виснажені, але адисциплиновані фронтовики відразу стали „контрреволюціонерами“.

Українські вояки, що вертали з фронту з запалом до української справи і з рішучістю її боронити оружно — в запіллі, на Україні, бачили лише орґанізовану „земгусарщину“, яка цілою парою „поглиблювала революцію“ й тимже приспішеним темпом руйнувала самі зародки української державности.

Думав я, що ця безславна „земгусарщина“ відійшла тепер до історії. Але останні заг. збори всіх українських установ на всіх українських землях під Польщею довели, що ще сильною й непережитною є „земгусарщина“.

Наші національні установи — культурно-освітні, чи кооперативні, чи сільсько-господарчі — не подаровані вони ніякою, поза нами істнуючою силою. Повстали вони з пожару війни або відбудовані з руїн лихоліття жертвенною працею й залізною волею тих одиниць, які відмовилися від державних чи приватних добре плачених і спокійних посад і пішли на лінію вогню — на непевність, злидні, перешкоди, переслідування, щоби двигнути до творчого життя українські маси, щоби довести їх до національної свідомости й господарчого добробуту.

Були помилки, були хиби, були промахи, але над усім горувала палка віра в пробудження народної самодіяльности й розбудови українського національного життя.

Треба признати, що ці люди потрапили створити величезне діло. Маємо нині „Рідну Школу“, що виховує й вчить підростаюче молоде покоління, маємо „Просвіту“, що виховує й усвідомлює молоде й старше покоління. Маємо розбудовану в великих розмірах українську національну кооперацію. Маємо „Сільський Господар“ з низкою сільських гуртків, який двигає справу хліборобської культури в нашому агрономічно відсталому краю.

Все це повстало з нічого та дійшло до значної, поважної національно-господарської сили. Все це поширило український стан посідання. Все це піднесло значіння українського імени.

А одначе, коли я уважно читав все, що писалося в українській пресі перед скликанням загальних зборів наших національних установ і після їхнього закінчення — все це насувало мені невеселі думки що-до українського почуття міри, межі реальности. І підготовка до обстрілу і сам обстріл не відзначувалися ані джентельменством, ані здоровим змислом. Збоку тих груп, що стоять поза лінією боевого вогню, ведено тими героями запілля, які окопалися чи добрими посадами, чи платними партійними агентурами, чи можливістю неробства, які не помиляються, бо нічого не роблять, які аж угинаються від ріжних проєктів, бо нічого вони не коштують, які „пруть“, бо не болить їх здобутий мозольною працею наш національний доробок.

Розхрістана типова „земгусарщина“, невідповідальна й несовісна, вбрана у лахміття патріотичних чи ультра-демократичних гасел — твердила нам, що все є зле і всюди не добре. А в їхньому освітленні виявлялося, що те, що було нашою гордістю — є нашою зневагою, та що уважалося за незалежно творче — є звичайною нашою ганьбою, що шанувалося, як гідне й працьовите — є негідним і облудним.

Якби на хвилину повірити в цю „практику“ — треба булоб хіба тікати з того дому божевільних. Треба булоб ратувати решти чести, бо все опинилося під підозрінням, бо все дістало назву зради, бо все було сплюгавлене. Словом не стало, на думку „земгусарщини“, на українській землі ані гідних вчинків, ані імпонуючого доробку. Хіба, що українські „земгусари“, герої запілля, які міцно тримаються свойого загуменка.

Так стопроцентово опаскудити все й опаскудитися — тільки тому, що стріляти по „свойому“ вільно, безпечно й навіть бажано, тільки тому, що за це нагороджує „третій“, тільки тому, що зневажується те, що безборонне — не всякий потрафить.

Останні загальні збори виявили, що національна „земгусарщина“ зростає, спираючись одною ногою на демаґоґію, а другою — на продажність. Зростає й напирає, граючи „va bank“, хочби й ціною знищення наших дотеперішніх здобутків.

„Коли Україна не буде такою, як її хоче моя партія — тоді не треба України“ — цей проклятий афоризм наддніпрянського „земгусара“, який розвалив українську державність, оживає — хіба що в іншій модифікації: „коли українські національні установи не хочуть бути такими, як це наказують „моцодавці“ — тоді їх нам не треба“.

Цю „земгусарщину“ будемо поборювати. Цілком даремно вона собі уявляє, що демаґоґія брудна й нечесна впливає на душу, як в часи нашої державної мандрівки і що цій демаґоґії хтось улягне. Змінилися часи анархії й махнівщини. *Мусимо бути сильними* — такими будемо. *Мусить бути виконаний плян відродження української нації* — і його виконаємо. *Мусить промовити українська національна рація* — й вона промовить.

В нинішньому стані української справи на цілому національному терені вказаною є співпраця всіх творчих сил, з яких би груп вони не походили, виключеною є тільки — „земгусарщина“.

Олександер Ковалевський.

Вічевий рух.

Скалатщина.

В неділю 16. червня н. р. відбулося велике маніфестаційне віче над самим Збручем в Оріхівці в присутности около півтора тисячки учасників з Оріхівця, Рожиськ, Іванівки, Качанівки, Мислової й інших громад. Віче було під отвертим небом на горбочку коло церкви у віддалі яких 200 метрів від Збруча, сучасного польсько-радянського кордону. Отворив віче п. Олександер Пісецький з Зеленої в імени Повітового Народнього Комітету привитанням прибувших на віче послів і він опісля проводив на вічу, на яке прибули всі чотири посли УНДО з 54 тернопільської округи і всі вони виголосили промови, приняті присутніми з великим одушевленням. Промовляли посли: **Іван Завалликут, Антін Кунько, о. Леонтій Куницький,** а накінець **д-р Степан Барак** і у своїх промовах порушили цілість польської політики супроти нас у всіх ділянках життя і заходи Української Парляментарної Репрезентації в обороні прав українського народу під Польщею. Віче ухвалило одноголосно серед довготреваючих оплесків повне довіря і признання для послів і сенаторів з УНДО за їхню працю на парляментарній арені і в краю та за оборону інтересів нашого народу.

Галицький округ.

Заходом Повітового Народнього Комітету в Галичі намічено улаштувати в галицькому суд-
довому окрузі ряд посольських віч. Друге з чер-
гн віче відбулося дня 16. червня ц. р. як районне
віче в селі Блюдниках. На віче прибули громадя-
ни з сусідніх сіл: Пукасівці, Курипів, Суботів,
Перлівці, а також громадяни з деяких сіл рога-
тинського повіту як приміром Куначів і Демин-
ківці. На віче прибув сенатор О. Черкавський, а
від Пов. Нар. Комітету п. І. Корчинський. Вічем
проводив о. Самотулка. Сенатор О. Черкавський
зясував присутнім теперішне політичне й госпо-
дарське положення українського народу під

Польщею, а також у довшому рефераті змалював працю сенаторів і послів з УНДО на парляментарній арені. По рефераті численні громадяни порушували шкільні та податкові, а також самоврядні справи. При чім гром. Андрій Шкіца забирав слово у справах неймовірних тягарів, які руйнують селян. На прикінці забрав голос І. Корчинський, що говорив про значіння політичної організації та поставив ряд резолюцій, які одноголосно принято. Після цього о. Самотулка коротко заявою іменем громадян висловив довіря проводові УНДО і закрив в 6-ій год. вечером віче, яке тревало 4 години.

Проти сельробівських апетитів.

Заява посла Антона Максимовича.

Прошу в імени нижче вичислених 22-ох селян сіл Лисятичі і Пукиничі стрийського повіту помістити слідуючу заяву:

На протязі травня і початку червня ц. р. сельроби відбули в Лисятичах і Пукиничах три свої довірочні наради. Використовуючи тяжкий матеріяльний стан сіл та визиск рільних робітників на двірських ланах, вони втягнули на останній нараді в Пукиничах дня 9. червня ц. р. до своєї партії „Сельроб-Єдність" слідуючих селян: 1) Стась Сорока, 2) Степан Цяпка, 3) Дмитро Кисіль, 4) Михайло Кисіль, 5) Федьо Цяпка, 6) Микола Цяпка, 7) Василь Кухар, 8) Микола Петрів, 9) Стась Стахевський, 10) Василь Лесюк, 11) Василь Буцяк, 12) Степан Кузів, 13) Іван Натина, 14) Іван Кисіль, 15) Федь Сенишин, 16) Петро Дмитрів, 17) Марія Дмитрів, 18) Микита Будинкевич, 19) Андрій Буцяк, 20) Микола Турчин, 21) Іван Петрів, 22) Василь Романів.

Дня 26. червня ц. р. на нараді з делеґацією рільних робітників з Лисятич і Пукинич в Стрию в присутности адв. д-ра Домбчевського, а потім тогож дня на публичному вічу в Пукиничах, всі вичислені селяни публично уповноважили мене в їх імени зложити і оголосити в пресі слідуюче: Сельроби втягнули вичислених селян до своєї партії по їхній несвідомости. У селян відразу були сумніви щодо тієї партії як і щодо того, чи повинні вони, українські селяни, до неї записатися, а тепер вони переконалися, що вступаючи до партії Сельроб-Єдність, зробили помилку. **Цею дорогою всі вони уневажнюють свої заяви про вступлення до партії Сельроб-Єдність, які зложили на руки секретаря тої партії Грицая 9. червня в селі Пукиничах.**

Всі вичислені вище селяни при виборах голосували на 18-ку і далі стоять по боці своїх вибраних послів з Українського Клюбу та висказують їм своє повне довіря. У своїх громадських справах, а зокрема в справі конфлікту на ґрунті визиску рільних робітників на двірських ланах, вони будуть звертатися тільки до послів з Українського Клюбу і зокрема до посла Максимовича, якому доручено в імени Клюбу вести робітничі справи. — Львів, дня 27. червня 1929 р.

Пос. Антін Максимович.

Держ. Трибунал відложив справу б. мін. Чеховича.

Після 11-год. наради начальник держ. трибуналу през. Супінський оголосив таку ухвалу:

Зваживши: 1) що згідно з уст. 4. і 7. конституції ухвалення бюджету і контроля виконання цього є виключним і остаточним правом законодатних установ, а приноровлювання до бюджету і звіт із зроблених видатків основним і конст. обовязком уряду, 2) що виключно сойм покликаний до мериторичної оцінки отворених урядом кредитів і зроблених видатків, 3) що оцінки такої на випадок коли уряд ухилиться від виконання свого конст. обовязку, так що коли не зголосить до затвердження соймові дод. кредитів або рах. замкнень, сойм має силу доконати в кожнім часі, не чекаючи навіть уряд. предложення (уст. 7. конст.) і внесення найв. контр. палати (уст. 9. конст.), 4) що в ухвалі з 20. III. 1929. держ. трибунал не знаходить оконечної мериторичної оцінки отворених Чеховичем бувш. міністром скарбу поза бюджетом кредитів, 5) що в актах держ. трибуналу є тепер матеріял до такої оцінки, 6) що належне порішення справи, переказаної держ. трибуналові, вимагає попередньої соймової мериторичної оцінки кредитів, отворених обвинуваченим поза бюджетом, 7) що згідно з 15. уст. закону про трибунал законні приписи карного поступовання можуть мати в поступованні лише перед держ. трибуналом відповідне приноровлення, 8) Держ. Трибунал одноголосно постановляє поступовання в отсій справі відложити до хвилі аж сойм видасть ухвалу, яка міститиме мериторичну оцінку заквестіонованих соймом під форм. оглядом кредитів.

—o—

Шведський король у Ризі.

До Риги приїхав шведський король із міністром закорд. справ Тріґером, щоби відвідати президента Латвії. Президент, уряд і населення витали короля. Король побуде в Латвії два дни.

—o—

Чічерін уступає?

Брітіш Юнайтед Прес повідомляє з Москви, що Чічерін приїде лише на короткий час у Москву, а потім вернеться назад за кордон задля лікування. Становища комісаря закорд. справ Чічерін не могтиме далі займати. Можливо, що на Чічерінове місце іменують теперішнього комісаря закорд. торговлі Мікояна. Теперішній заступник комісаря закорд. справ Літвінов обняв би тоді одно з важніших дипл. становищ за кордоном.

—o—

Віднайшли „Нуманцію".

Із Мадриду прийшла вістка, що корабель „База" віднайшов літак „Нуманцію" біля Азорів. Летуни не потерпіли ніякої шкоди.

—o—

Самовбивства учениць і учeника.

Дві учениці IV. курсу семінарії Бенедиктинок у Перемишлі: 18-літня Декерівна та 18-літня Гулидівна кинулися під залізничий поїзд на шляху Перемишль—Журавиця. Обі згинули на місці. В листах написали, що допустилися самогубства з причини лихих свідоцтв. У Лодзі повісився з причини лихої ноти учень держ. волоконної школи Різенберґ.

—o—

Могили українських князів на Волині.

У Варшаву вернув після довших наукових праць на Волині дир. Археольоґ. Музею проф. Якимович. Він робив пробні розкопки в Перепонині на Волині. Проби виказали, що можна буде пізнати старовину із 200 могил українських князів. Проф. Якимович зорґанізує велику археол. експедицію, яка розкопуватиме ці могили.

—o—

Підвищення іміґраційної квоти.

Сенат Зл. Держав 43 голосами проти 37 відкинув внесення сен. Ная, яке домагалося переслати сенатові внесення в справі відкинення нового іміґраційного закону Нейшенел Оріджін, що є тепер в іміґр. комісії. Ухвала сенату означає, що новий іміґр. закон без уваги на спротив президента Зл. Держав увійде в життя дня 1. липня. На основі нового еміґр. закону квота еміґрантів із Польщі буде підвищена з 5.982 до 6.524.

Зі спортового життя.

Лігові мистецтва.

Львів: Варта—Чорні 4:1.
Львів: Варта—Погонь 3:2 (3:0).
Краків: Гарбарня—ІФЦ 2:2 (1:2).
Варшава: Варшавянка—Краковія 2:2 (1:0).

Окружні мистецтва.

Львів: Україна—Погонь (Стрий) 6:1 (0:1). Україна зовсім заволоділа грищем. Брамки стріляли для України Кобаяр 4, Лисик із вільного та Петрів із карного, для Погоні Паращак. Судював Шнайдер.
Львів: Лехія—Ревера 4:1 (2:0).
Станиславів: Гакоаг—Чорні І. Б. 2:1.

Мистецтво Б. кл.

Львів: УкраїнаII.—Гасмонея II. 3:1 (1:0).

Мистецтво Ц. кл.

Львів: Україна III.—Гасмонея III. 5:3 (1:1).
Перемишль: Польонія—Чорні— 3:2 (1:1).

Закордонні осяги.

Відень: Славія—Гакоаг 8:0, Рапід—Гунґарія 3:1, Гунґарія—Гакоаг 3:1, Славія Рапід—4:2.
Брно: Вієнна—Зіденіце 4:2.
Загреб: Загреб—Будапешт 3:3.
Нірнберґ: ІФЦ. (Нірнб.)—Теніс Борусія 3:1.
Гамбурґ: СФ Фірт.—Гамбурґ. СФ. 2:3.
Мюнхен: Берлінер СФ—Баварія 4:3.
Будапешт: Вашаш—Атіля 2:1.
Франкфурт: Айнтрахт—Арсенал (Каіро) 1:1.

ВІДГУКИ ДНЯ.

ПРАПОРОВЕ СВЯТО.

Молодосте! Весела ти як раншній промінь, поривчаста, як весняна буря, шумлива, як гірський потік!... Як жалко за тобою кожному, кого ти проминула, кому тільки здалеку посилаєш рукою привіт. Ніколи ти не вертаєшся назад. Пролетиш хмаркою золотошатною, прошумиш вітром бистрокрилим і тільки спомин оставиш по собі, спомин, який чим далі, тим більше ясний, тим більше принадливий.

Молодосте!

Хто, як не ти, здобула волю народам, хто як не ти, покорила океани, хто як не ти подала руку хмарам?! Люблю тебе, молодосте, і згадувати і собі і подивляти в других. Тоді: „і сам мов молодію і оживаю і люблю"...

Подивляв я тебе недавно в других і до нині радісно мені на душі.

„Лісові Чорти" обходили своє прапорове свято...

Гукнула молодість юним голосом і велика саля „Бесіди" виповнилась по береги.

Неодин може й не знав добре хто це такі, ті „Лісові Чорти", та все таки прийшов, бо кликала молодість, не тільки чужа, але й його власна.

За столом старшина пластова, збоку прапор „Лісових Чортів"...

Привіти, промови...

Короткі, річеві, без зайвого сентименту, аж слухачі дивуються, аж прапор радісно здрігається, мов той орел, що перед летом струшує крилами.

І враз... Ще одна промова. Чистою мовою виголошена, ясним, але твердим, звуком передана. Як дзенькіт сталевого леза об камінь

Хто це?!...

Син німецької нації завдав собі труду чужими словами висказати свої думки.

Якжеж інакше виглядає наша мова в устах члена народу, що станув до боротьби з цілим світом! Ні тіни колискових мельодій у ній, ні сліду тужливих зойків...

Колиб міліон молодих українців почало так одного дня говорити, обходилиб ми прапорові свята не тільки пластових курінів..

Але прапори пластові дорогі нам і гідні пошани. Збирають вони під свій покров найкраще, що є в народі — його молодь.

Нехайже прапор „Лісових Чортів" заговорить з рідним вітром і на широких долах і на високих горах. Нехай вказує дорогу і найменшим пластовим прапорам, дорогу важку, але певну і невідкличну, дорогу туди, де лежить — захований з часу — найдорожчий, найбільший прапор нашої нації!

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— **Львівська темна хроніка.** Три львівські вломники, Ленар, Притула і Телюк, що необережно відвідали в ночі канцелярію офіцирського касина засуджені на 15, 10 і 8 міс. „Всипала" їх любка одного з них, з досади, що він надто часто доказував їй свою любов пястуками. — Тричі за одну ніч відвідав одну віллю на вул. Потоцького злодій-еквілібріст Трембусевич, а коли набрав срібла на 20.000 зол., так захвилювався від радощів, що на вулиці негайно звернув на себе увагу поліції.

— **Шукають причин.** Шкільні кураторії вислали обіжник до всіх середніх шкіл, щоби перевести слідство в кожнім випадку, коли трапиться самогубство учня. Це слідство має на меті ствердити дійсні причини таких актів розпуки серед молоді, що є щораз частіші.

Жертва львівських обманців. Юлія Грушка з Прус (пов. Старий Самбір) приїхала до Львова, щоби полагодити формальности в звязи з виїздом до Америки. Біля ем. бюра при Сикстуській вул. приступила до неї якась жінка та сказала, що полагодить їй справу, бо бюро ще зачинене. Пішла з Грушкою під якусь камяницю, де вже ждав спільник тої незнакомої.. Він сказав Грушці, щоби показала йому свої документи та коверту, в якій було 153 дол. Коли незнакомі звернули Грушці коверту зараз втекли, а тоді щойно переконалася вона, що дістала замісць долярів вирізки з ґазет.

— **Трудноші польського правопису.** „Газета Поранна" з Лодзі поміщує статтю п. Едмунда Янковського на тему упрощення польського правопису. „Народня школа — пише він — присвячує дуже багато часу на вивчення польського правопису. З 5—6 годин тижнево, призначених на польську мову, навчання правопису займає 70—80 відсотків часу. Якби бодай дітвора вивчилась грамотно писати, то можна би з чистою совістю сказати, що вислідок покрив зусилля вчителів і учнів. Одначе дитина після 7 літ науки з великими трудношами дає собі раду, коли в слові треба писати ż, або rz, ó або u, ch або h і т. д. Також матуристи середніх шкіл, а навіть люди з університетською освітою роблять правописні помилки. Для ширших мас, що не мають часу часто зазирати до правописного словничка є це непереможна перепона. Реформа нарешті стає необхідною. Мусимо нарешті дати учневі, що кінчить школу, певність, що він вміє грамотно писати і що задля правопису не відчуватиме матеріяльних і моральних втрат. У загальних лініях реформа правопису повинна оснуватися на цілій низці упрощень, що давали би змогу кожному навчитись писати грамотно. Цього осяг-

ченітниці як означування згуку „ж" через букви „рж", „г" через „г" а другий раз через „х", „у" раз через „у" а другий через „о" з рискою або передавання чужинних слів в їхньому правописі повинно щезнути якнайшвидше з польського правопису". Як бачимо, не тільки в нас є клопоти з правописом. І хто зна, чи наші вже не є менші як у польській мові (не кажучи про французьку або англійську!), де „рж" і „ж", „у" і „о" з рискою є твердим горіхом. Важко збагнути, як п. Янковський уявляє собі писання чужинних слів, згідно з вимовою; коли нпр. Wilde напише Uajld — буде мати новий клопіт (такий, як ми маємо!), багато людей не знатиме, як цей письменник пишеться в оригіналі!

— **На селі недобре.** До тої, майже постійної, рубрики новинок, де записуємо трагічні події на наших селах пересилає нам один із читачів пригадку про не менше відрадні відносини з польських сіл. І так в останньому часі в одні судовім повіті тарнобжеськім були такі випадки: В Грембові хотіло кількох парубків украсти свиню, виволікли її на подвіря і там зарізали. На квик свині вийшов господар на подвіря, а тоді бандити поклали його трупом. В Вельовсі жінка замордувала свого мужа, а щоби затерти сліди, повісила трупа. В Сухожові замордувала молода дівчина свого рідного брата і закопала в стайні, вдається при помочі своєї мами. Причина — маєткові спори. При пересдухуванні вона призналася до вини, а коли їй заявили, що чейже сама не могла дотягнути трупа до стайні, відозвалася її мама, присутна на суді: „Бог їй допоміг". Такі факти, як небажана операція переведена через одну жінку в Собові на своїм мужу належать до „нормальних" явищ. Це все з одного повіту!

— **Наші за океаном.** Американський денник „Ді Скрентон Таймс" з 11-го ц. м. помістив фотографію місцевого гр.-кат. пароха о. Мирона Залітача, описуючи, як його парохіяни склали йому маніфестаційну подяку за його працю, дарувавши йому нове авто. Авто було прикрашене квітами і жовто-блакитними прапорцями. – На пописі учнів і учениць у місті Плімат (Па) середньої школи „Вайовмінг Семінері" виступив також один українець, Богдан Стернюк, син тамошнього пароха о. Мирона Стернюка. Він віграв „Веречниці" Ніщинського, „Серенаду" Василя Барвінського і „Закувала та сива зазуля". Публика вперше чула нашу пісню і була нею захоплена. Б. Стернюк одинокий із хлопців, що скінчив школу з відзначенням. — Денник „Таймс Лідер" з Вілкс Беррі (Па), у виданні з 10. ц. м. помістив на 1 стороні фотографію 12-літнього українського школяря Михайла Дудиша з Бреслав (частина Гановер, Па) і довгий опис змагань у грі в камінчики (марбела) 10.000 школярів та остаточної побіди Дудиша. Змагання визначив був денник „Таймс Лідер". До розігранки стало 5 чемпіонів. При кінці лишилось тільки двох чемпіонів до остаточної побіди й осягу чемпіонства. Був це українець Михайло Дудиш з Бреслав і поляк Франко Кемпінський, також 12 літ, з Глен Лайон. Дудиш по 4 стрічах побідив Кемпінського і здобув чемпіонство на 1929 рік в Долині Зайовмінг. Суд, що признав побіду Дудишеві, сказав, що він грає дуже уважно. Тепер Дудиш поїде до Овшен Сіті, Н. Дж., де буде розігранка з цілої Америки, в якій візьме участь 50 чемпіонів з ріжних міст Злучених Держав. Представник денника „Таймс Лідер" введе молодого Дудиша як „короля марморчиків Долини Вайовінг". В тижні 24-го ц. м. пічнеться цей національний турнір, який остаточно вирішить, який з 50 школярів добуде національне чемпіонство.

— **Спортові рекорди.** Дві американки з Ню Йорку (телеграми не подають їхнього прізвища) почали рекордовий лет довготи. — Світовий автомобіліст з Льондону Іей Дон має авто зовсім нової конструкції, нікому ще невідомої, яким він гадає побити всі дотеперішні рекорди швидкости і робити 440 км. на годину. — Сідней Френклін з Брукліна (Ню Йорк) у боротьбі з биками у Севілі вбив двох биків.

— **Про канадійських українців.** Польський подорожник, а від кількох літ інспектор польського еміграційного уряду у Варшаві, інжінір Михайло Гейштор, висловив у Варшаві свої замітки про еміграцію з Польщі. Він каже, що тепер з Польщі емігрує щороку в ріжні чужі краї до 60 тисяч осіб. До Канади полякам не радить їхати, бо там їм приходиться дуже важко працювати і жити. І каже: Заробіток нового польського іміґранта в Канаді завсіди богато нижчий, ніж інших народностей, навіть ніж українців з Галичини, котрі там творять неначе окрему вищу верству, завдяки своїм організаціям і чисто українським осередкам.

— **Попис школи Авраменка в Філядельфії.** Дня 8. червня філядельфійські українці захоплені були на пописі школи українських національних танків нашого балетмайстра Василя Авраменка. „Америка" пише про це так: „Хто не був, нехай тепер жалує, хоч вже запізно. Дехто з філядельфійських українців може не спішився на попис, гадаючи, що школа по трьох місяцях не має чим попискатись. Але ті, що були на пописі, бачили, що школа доказала чуда. Попись випали так гарно, як певно ніхто не сподівався. Молоді танцюристи й танцюристки в українських строях пописувались неначе здавна вправні мистці танкових хороводів. Чи поодинокі чи збірні танки випали напричуд гарно. Публика була одушевлена і не жалувала грімких оплесків. А вже найбільше оплесків одержав самий мистець танкової штуки д. Авраменко у своюму власному творі „Чумак". На закінчення д. Авраменко, стоячи серед несповна сотні українського молодого квіту на сцені, сказав ще щире слово до громадно зібраної публики, апелюючи до неї, щоби високо цінила прегарні українські танки таксамо як вже оцінила українську пісню і музику".

— **Вломники-джентельмени.** „Прагер Прессе" передає таку чудесну новинку. Підчас короткої вакаційної неприсутности одного драматурга, до його хати дісталися вломники. Кілька днів пізніше прийшов до нього такий лист: „При цьому прикладаємо з подякою рукопис Вашої останньої песи, яку ми забрали у Вас. Цей зворот Вашого рукопису прошу зовсім не вважати критикою і не зражуватись надалі..."

— **Львів як приклад.** Ню-йорський „Таймс" нарікає на часту зміну назв міст в Европі як Сталінград, Ленінград, Зіновевськ, Троцьк, Свердловськ, які каже часто знову змінюють свої назви на інші, залежно від зміни політики. При цій нагоді дає як приклад таке старе місто як „Львів", якого назва досі вдержалась і має всі дані на те, щоби лишилась такою надалі. Свіжий приклад з утратою популярности Троцького найкраще показує, як це наївно називати іменем якогось свіжого „володаря" старі міста та сотні вулиць у сотнях міст.

— **Виставка з водуха.** Світова вистава, призначена в Шікаґо на 1933 рік, буде перша в історії, що її міліони людей оглядатимуть з воздуха. Голова виставового комітету, Руфус С. Дос, заповідає, що вистава виявить століття поступу світа. Вартість цілої вистави, яка буде побудована над озером Мишиґен, оцінюють на 200 міл. дол. Два тижні тому зібрали шикаґівські банкирі і промисловці 10 міліонів долярів на зачатки вистави. Сподіються, що виставу огляне 50,000.000 душ, або майже половина населення Америки, а з того яких 10,000.000 осіб імовірно огляне виставу з літаків, бо тільки з воздуха можна буде схопити вид цілости вистави. Окремий комітет учених допильнує, щоби на виставі були найновіші досягнення з усіх ділянок знання.

— **Зріст телефонів в Америці.** У 1922 р. в Зл. Державах було 14,4 міл. телефонів, а в 1928 р. вже 18,5. У 1922 р. телефонова мережа була 37 міліонів англ. миль довга, а в 1928 р. вже на 63 міліонів англ. миль. Таким чином число телефонів зросло на 29 проц., а мережа збільшилася на 70 проц.

— **Батько реклями.** Недавно минуло сто літ від дня смерти чоловіка, якого по справедливости треба вважати батьком реклями. Він називається Йосиф Кізіляк і память про нього й до тепер зберіглася в його родиннім краю, в Австрії. Він уродився в 1795 році у Відні, був сином урядовця, вчився в університеті, потім кинув науку і став урядовцем. Але скоро кинув це місце і почав своє життя „вічного жида", переїзджаючи з міста в місто, із села до села. І всюди Кізіляк лишав память по собі — писав своє імя, де тільки можна було його написати, — на високих скелях, і в печерах, на стінах домів, на памятниках. Одні говорили, що Кізіляк терпить на свого рода манію, другі, що він поклявся зрадливій дівчині, що вона буде знаходити його імя скрізь, куди тільки поглядом кине. В дійсности Кізіляк зробив заклад, що на протязі трьох літ стане знаменитим у цілій Австрії, не зробивши ніякого великого злочину і нічого такого, що звичайно приносить людям славу. Він мав свій плян і виграв заклад ще навіть перед речинцем. Кізіляк мав, очевидно, багато сутичок з поліцією і конфліктів зі судами і нераз притягали його до відповідальности за псування памятників. Коли відкривали новий міст через Дунай, тоді Кізіляк не міг пропустити нагоди звязати своє імя з новою будівлею. Він спромігся написати своє імя на однім із биків великими буквами і досі ще лишилося незрозумілим, як він туди міг дістатися. Одного разу імя Кізіляка появилося на стіні цісарського двірця у Відні. Старий імператор Франц, батько Франца Йосифа, дізнавшись про це, казав прикликати його до себе і почав його суворо ганьбити й поучувати. Кізіляк слухав його, стоючи перед письменницьким столом імператора, а Франц довго ходив взад і вперед по кабінеті. Раптом він вчув якесь дряпання і, повернувшись, спитав Кізіляка: „Що ви там робите?" „Я скінчив, Ваша Величносте" — відповів Кізіляк. Цісар спершу не зрозумів і відпустив Кізіляка. Аж за якийсь час він зауважив, що на столі під паперами видряпане імя його гостя.

— **Іспитова комісія** при прив. коедук. гімназії „Рідної Школи" УПТ в Золочеві повідомляє, що роздача свідоцтв зрілости відбудеться в суботу, дня 6. липня 1929 р., в 10. год. передпол. Взивається всіх абітурієнтів в тім дні явитися.

2334 1-3

З судової салі.

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС ЗА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ ДО КПЗУ.

Вже цілих два тижні тягнеться великий політичний процес у Львові за приналежність 21 обвинувачених до нелегальної партії КПЗУ. Розправа відбувається у великій салі окружного карного суду при вул. Баторія. Майже кожного дня публика заповняє салю по береги.

Розправою проводить предс. Анґельський Обвинувачує прок. Ґіртлер. Боронять такі оборонці, як віцемаршалок сойму д-р Волод. Загайкевич, д-р Маріян Глушкевич, д-р Л. Ляндав (з Перемишля), д-р Аксер, д-р Лякс і д-р Рабнер. На лаві обвинувачених сидять обвинувачені: 1) Андрій Стецько, ковальський челядник, 2) Андрій Шах, журналіст, 3) Осія Шехтер, прив. урядовець, 4) Шимон Ґрін, монт. челядн., 5) Мозес Редер, кравець, 6) Маврикій Ваґман, прив. урядн., 7) Микола Павлик, 8) Ензель Ступ, кушнір, 9) Самуель Розенбут, абс. прав, 10) д-р фільософії Бруно Корман, 12) Вартоломей Копач, студ. мед., 13) Віктор Хрусьцель, слюсар, 14) Сезант Букатчук, селянин, 15) Северин Ротшайд, прив. урядовець, 16) Жиґмонт Мільштайн, прив. урядн., 17) Цудик Ґотліб, кравець, 18) Мозес Кац, шапкар, 19) Донат Вільгельм Корнгабер, уч. гімн., 20) Шимон Донат Мандель, прив. урядн. і 21) Адам Кавфман, абс. прав.

Обемистий акт обвинувачення каже, що в партії КПЗУ з кінцем 1927 і 1928 р. прийшли поважні непорозуміння в справі головних напрямних, після яких мала поступати ціла праця в КПЗУ. І так велика частина членів КПЗУ (разом з центральним комітетом) не лише одобрила становище Шумського на Радянській Україні за його гостру і правильну критику в переведенні національної політики офіційною партією КП(б)У, але мала нібито вести націоналістичну політику на західно-українських землях під Польщею. Томуто на партійній нараді комуністичної верхівки в Данціґу в днях 17. і 19. січня 1928 р. прийшло до розламу в КПЗУ. По розламі поліція мала заобсервувати підсилену консолідаційну акцію в КПЗУ, аби отрястися від прихильників Шумського і станути вкінці на правильний шлях у переведенні чистого „ленінізму" в праці КПЗУ.

В переведенні консолідаційної акції в партії КПЗУ екзекутива „Комінтерну" призначила на липень 1928 р. речинець III. краєвого зізду КПЗУ, який мав за ціль зліквідувати розлам і довести консолідацію до кінця. Про сам зізд поліція мала дуже докладні конфіденціональні відомости від особи Генрика Вінклера (його псевдонім „Санація"), який, як це зізнав обв. Кавфман, навіть поручив одного разу партійним товаришам помешкання при вул. Янівській 22 на влаштування конференції в справі виборів до Каси Хорих, аби зараз повідомити п ро це поліцію. Арештування обвинувачених приспішило притримання обв. Стецька, в якого поліція мала заквестіонувати обтяжуючий матеріял і записки, на основі яких поліція зловила секретаріят КПЗУ в помешканні Пордесів при вул. Яґайлонській 17. Тоді арештовано теж обв. Кавфмана, який мав бути генеральним секретарем КПЗУ на Сх. Галичину. Всім обвинуваченим закидує акт обвинувачення приналежність до КПЗУ, змагання до поваления істнуючої форми влади, заведення диктатури пролетаріяту і відірвання східних земель від Польщі.

Переслухані обвинувачені не признаються ні до вини ні до приналежности до К. П. З. У., за винятком обв. Ґотліба. Він не лише признався до приналежности до К. П. З. У., але також до ведення тайної друкарні. Обв. Кавфман каже, що він мав лише комуністичні переконання, але організаційно до комуністичної партії не приналежний.

Переслухані поліційні сліди підтримали своїми зізнанням акт обвинувачення

Св. надком. Мітлснер не хотів дати вияснень щодо особи Генрика Вінклера („Санації), чи він є провокатором і тому заслонився таємницею урядовою.

Переслухування свідків майже закінчене Тепер відчитують вже акти і заквестіоновані при арештуванні обвинувачених матеріяли. В перших днях липня будуть промовляти прокуратор і оборонці. Присуд буде вже цього тижня.

Дописи.

БУСЬК. (Сокільське свято.) Дня 24. червня 1929 р. мимо непогоди відбулося в Буську сокільське свято, яке випало дуже гарно. Свято почалося Службою Божою, до якої станули о. декан Зельський Ізидор, о. сов. Сильвестер Калиневич, о. Ілля Васильківський і о. Володимир Ковальський. По Службі Божій на цвинтарі мав високопатріотичну проповідь відомий в окрузі народній робітник о. декан Зельський Ізидор з Милятина Старого. Після того уставлено похід, який перейшов від церкви св. Миколая, через Ринок, Коротку Сторону аж на Воляни, де на могилі українського жовніра відправлено панахиду. Відтак промовляли ще о. сов. Сильвестер Калиневич і ще раз о. декан Зельський Ізидор. Потім похід знов вернув до церкви св. Миколая тою самою дорогою. В часі походу грала добре вишколена орхестра з Олеська під проводом п. Сумика Михайла. В поході взяли участь Соколи й Сокілки з Буська, Побужан, Камінки Струм., Купча, Чучманів Гумниських і Утішкова. Підчас богослуження співав хор з Острова. Пополудні відбулися вправи Соколів, Сокілок і доросту сокільського з Ракобут і Купча. У вправах взяло участь: 35 Соколів з Буська, 46 з Побужан, 25 з Купча, 15 з Камінки Стр., 20 з Чучманів Гумниських, 15 Сокілок з Буська і 14 з Купча, 12 доросту (дівчат) з Ракобут і 8 з Купча. Вправи випали дуже гарно. Доріст своїми вправами зєднав собі найбільшу симпатію. Помимо всіх перешкод і не зважаючи на дощ Бузеччина вийшлася численно, щоби вшанувати память Українського Героя і засвідчити свою любов до Сокільства. При кінці слід замітити що влада забоорнила брати участь у поході кінній бандерії. — *часник.*

Жертви
на оселю робітників пера.

ВИКАЗ ч. 25.

На заклик „Т-ва письменників і журналістів ім. Ів. Франка“ зложили дальше на оселю українських робітників пера в Ямнім: 418) Прибуток з концерту п. Приймової і проф. Безкоровайного в користь оселі в Тернополі — 105 зол., 419) Фабрика паперців „Будучність“ в Тернополі — 120 зол., 420) „Хліборобський Союз“ в Калуші — 50 зол., 421) Збірка Кружка „Союзу Українок“ в Бориславі під проводом п. Н. Кулицької — 146 зол., на що зложилися: о. Ів. Ліщинський — 25 зол., інж. Капустяки — 10 зол., Кулицькі — 10 зол., О. Максимовичева — 10 зол., Яворська — 5 зол., Н. Ліщинська — 5 зол., Полохівна — 5 зол., Клюсикова — 5 зол., Скрипчукова — 5 зол., Ґранасівна — 5 зол., Дула — 5 зол., В. Сушків — 5 зол., К. Петрова — 3 зол., М. Кулиничева — 3 зол., Ольшанецька — 3 зол., Заяцева — 3 зол., Березовська — 3 зол., Підгородецька — 3 зол., Лесева — 3 зол., А. Ковальська — 3 зол., Макарева — 3 зол., Щурівна — 3 зол., Вол. Пятниця — 3 зол., Кивацький — 3 зол., Щурко — 3 зол., Ґоґош — 3 зол., Махас — 3 зол., Солюк — 2 зол., Черніковські — 1 зол., 422) Стефанія Лотоцька, Перемишль — 5 зол., 423) Володимир Волянська, Перемишль — 5 зол., 424) Ольга Ле... кевич, Перемишль — 5 зол., 425) Питомці бурси св. Миколая в Перемишлі — 25 зол., 426) Питомці Гімназійного Інституту в Перемишлі — 21.?? зол., 427) Людмила Бризгунова, Гумене (на Закарпатті) — 10 к. ч., 428) Інж. Петро Яремкевич, Ужгород (друга рата) — 100 к. ч. (і кличе всіх інжинірів-українців у краю і за кордоном), 429) д-р Іполит Левицький, Стрий — 10 зол., 430) п-р Петро Зволинський, Болехів — 10 зол., (і кличе радн. Ґ. Лисинецького, радн. Чекалюка і п. Юл. Русина, всіх у Болехові), 431) Іванна Ваців і Володимир Яворський, замісць повідомлень про своє вінчання, що відбулося 23. червня в Луч... цях, — 25 зол., 432) пос. д-р Михайло Західний, Бережани — 5 ам. дол. (і кличе на таку саму суму або на доповнення: пос. Вол. Целевича, пос. Олекс. Вислоцького, сен. д-ра К. Трояна, сен. Ів. Бараника, пос. Ст. Кузика і пос. о. д-ра Вол. Загаліха).

Жертви проситься пересилати і складати в Земельнім Банку, Львів, Словацького 14, або в Адміністрації „Діла“, Львів, Ринок 10, II. пов.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Анна з бар. Лєстоків Ковалів, вдова по Степані, відомім письменнику і директорі нар. школи в Бориславі, упокоїлася після тяжкої недуги, заосмотрена св. Тайнами, в четвер дня 13. червня 1929 р. в 79 р. життя. Похорон відбулися в Бориславі при численнім здвигу народу в суботу дня 15. червня ц. р. на місцеве кладовище. Вічна Їй память!

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Понеділок 1-го, г. 8·15 веч. „Qui pro quo“.

Малий Театр:

Понеділок 1-го, г. 7·30 веч. „Пігмаліон“. Гостинний виступ А. Венгерка.

Кіна.

„Аполльо“: „Три пристрасти“.
„Кольосеум“: „Пімста біснуватого“ (Гарі Піль). „В полоні авантюрника“.
„Лев“: „Хочу мріяти про тебе“ (Колін Мур).
„Люна“: „Батьки і діти“. „Пантера“ (Дол. дель Ріо).
„Марусенька“: „Біснуваті жінки“. „Ой, ті діти!
„Оаза“: „Небезпечна краса“. „Через гріх до щастя“.
„Палас“: „Тайна поштової скриньки“.
„Пан“: „Жива маска“ (Конр. Вайдт).
„Пасаж“: „Побідник хмар“. 2 американські комедії та Гомонтів тиждень.
„Утіха“: „Поворот з неволі“.
„Фатаморгана“ „Альравна“.
„Химера“: „Море“ (на основі Берн. Келєрмана).

Програма радіо.

Вівторок 2-го.

Льондон (356). 20·45 Ірляндські народні пісні. 21·00 Секстет.
Париж (1725). 21·35 Концерт.
Берлін (418). 17·30 Популярний концерт.
Відень (516,3). 21·15 Віоленчелевий ресітал.
Лянгенберг (473). 20·15 Орхестра і камерний хор.
Давентрі (396.9). 21·00 Військова музика.
Рим (441) 21·00 „Ріґолетто“.
Мілано (501). 20·30 Вечірний концерт.
Будапешт (550). 19·40 Концерт орхестри.
Москва (1481). 19·00 Концерт або оперетка.
Харків (1304). 19·30 Мішаний концерт.
Варшава (1411,7). 18·00 Популярний концерт.
Катовиці (408,7) 19·20 "Тоска".
Кошиці (263). 17·10 Концерт.

Середа 3-го.

Льондон (356,3). 20·45 Вагнерівський концерт.
Париж (1725). 16·45 Концерт. 21·35 Вечір Вагнера.
Берлін (418). 20·30 Камерна орхестра.
Мюнхен. (533,7). 20·00 Концерт співаків.
Рим (441). 21·00 Римський квартет і солісти.
Москва 19·00 Музично-літер. авдиція. (1481) 19·00 Сільський вечір.
Варшава (1411,7). 18·00 Орхестра мандолівістів. 20·30 Вечірний концерт.
Познань (334'8). 20·30 Фортепяновий ресітаь. 21·15 Скрипкові твори.
Кошиці (263). 12·05 Концерт.
Братислава (279). 18·00 Популярний концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича.
Скоде:
2.VII. Тітка Чарля.
3.VII. Базар.
4.VII. Чесна Сузанна.
5.VII. Вій.
Синевідсько:
6.VII. Осінні маневри.
7.VII. Чесна Сузанна.
Стрий:
8.VII. Тітка Чарля.
9.VII. Базар.
10.VII. Чесна Сузанна.
На зимовий сезон театр остає стало в Тернополі, саля „Міщанського Брацтва“.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2. 1366 55—?

ВПИСИ на ТОРГОВЕЛЬНІ КУРСИ Й. ГІРШШПРУНҐА вул. Личаківська ч. 34, однорічний і піврічний відбуваються щоденно від год. 10-ої до 12-ої і від 3-ої до 6-ої поп. 2306 3—3

ЛІТНИСЬКО кліматичне ДОРА, ВІЛЛЯ ОЛЕНА з салею і городом, прегарно і догідно положена, недалеко стації, Прута і ліса віднаймає кімнати з повним удержанням. Ціни поміркованї. Зголошення д заряду. 2321 4—4

ПОШУКУЄТЬСЯ панни до німецької кореспонденції. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Негайно“. 2340 1—3

УНЕВАЖНЮЮ згублену військову книжочку, виставлену через П. К. У. Львів-місто на назвисько Д-р Корнель Вашук. 2338 1—3

УЧЕ[illegible] гімназ. шукає якого-будь заняття. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Сталий“. 2339 1—1

ВЛАСТИТЕЛЬ фільварку середних літ ожениться з панною або вдовою, інтеліґентною образованою, господарною, з відповідним посагом, до 35 літ. — Ласкаві зголошення з фотографією, прошу слати до Адміністрації „Діла“ під „село“. 2341 1—2

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5 3 184-?

ХТО знає адресу п. Павла Бабчука з Курник к. Тернополя — зволить подати до Спас, школа, п. Рожнітів, для „Е“. 2337 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Філія Т-ва Просвіта в Сокалі
пошукує отсим
освітного інструктора.
Вимоги, непереступлений 40 рік життя, найменше середня освіта, практика в просвітній праці. Подання з долученим власноручно писаним описом життя та референціями культурно освітних установ, належить пересилати до кінця серпня ц. р. на адресу: Д-р Б. Чайковський в Сокалі. — Неузгляднені остануть без відповіди. 2310 3—32

Звичайні
ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Товариства „Народний Дім“ в Болехові відбудуться в неділю, дня 7. липня ц. р. о год. 5. по пол. в льокалі власнім зі слідуючим порядком нарад:

1. Отворення Загальних Зборів.
2. Відчитання протоколу з пос. Загальних Зборів.
3. Звіт з діяльности Т-ва за рік 1928-1929.
4. Уділення абсолюторії уступаючому Виділови.
5. Вибір нового Виділу.
6. Евентуалія.

На случай неприявности статутом приписаного числа членів, Загальні Збори відбудуться тогож самого дня о год. 6 по пол. з тим самим порядком нарад.

Болехів, дня 27. VI. 1929 р. Виділ.
?36 1—1

Згідно з рішенням Головної Ради з дня 25. червня 1929 р. скликується отсим на основі § 8. уставу

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
КРАЄВОГО ТОВАРИСТВА ГОСПОДАРСЬКОГО
„СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР“ у Львові

на день 11. липня 1929 (четвер) на год. 10-ту рано в льокалі Українськ... вул. Рутовського ч. 22, в таким порядком нарад: 1. Зміна статуту в §§ ... 2. Внески й запити.

Право участи з рішаючим голосом в Надзвичайних Загальних Зборах мають згідно з постановою § 20: 1) голова Т-ва, члени Головної Ради, члени Філіяльних Рад і відпоручники Філіяльних Загальних Зборів, 2) відпоручники хліборобських ... кооператив, що є одночасно членами „Сільського Господаря“ і Ревізійного Союза Українських Кооператив, 3) відпоручники Кружків „Сільського Господаря“, 4) почесні члени, 5) кооптовані члени Головної Ради, як § 25, устун 1.

З голосом дорадчим проситься до участи всіх членів Товариства.

За Головну Раду Краєвого Товариства Господарського
„СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР“

інж. Ю. Павликовський, в. р.
президент.

інж. Ол. Охрим в. р.
секретар

2333 1—1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.